

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6905/2562

พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชโจทก์ นาย ต.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 93, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 51, ป.อ. มาตรา 94, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 29/1, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 5, ป.อ. มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยพกพาอาวุธมีดขนาดใหญ่บุกกรุกเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ในห้องนอน โดยขณะกระทำชำเราจำเลยวางอาวุธมีดไว้ข้างตัวใกล้มือจำเลย ซึ่งพร้อมจะหยิบฉวยได้ทันที พฤติการณ์ดังกล่าวย่อมทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กหญิงเกิดความกลัวว่าจะถูกทำร้ายด้วยอาวุธมีดนั้นจึงไม่กล้าขัดขืน ถือได้ว่าเป็นการใช้อาวุธมีดข่มขู่ผู้เสียหายที่ 2 เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 โดยใช้อาวุธตาม ป.อ. มาตรา 277 วรรคสี่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 92, 93, 277, 335, 362, 364, 365, 371 เพิ่มโทษจำเลยทั้งหนึ่งและหนึ่งในสามตามกฎหมาย กับให้จำเลยคืนเงิน 20,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 335 (8) วรรคแรก, 365 (1) (2) (3) ประกอบมาตรา 362 และมาตรา 364, 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท ฐานบุกรุกโดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย โดยมีอาวุธ และในเวลากลางคืน จำคุก 1 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธ จำคุกตลอดชีวิต ฐานลักทรัพย์ในเคหสถาน จำคุก 3 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานบุกรุกโดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย โดยมีอาวุธ และในเวลากลางคืน เป็นจำคุก 1 ปี 4 เดือน ฐานลักทรัพย์ในเคหสถาน เป็นจำคุก 4 ปี ส่วนความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธ เมื่อศาลวางโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่อาจเพิ่มโทษได้อีก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 และฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นความผิดลหุโทษ จึงไม่อาจเพิ่มโทษได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 94 จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร คงปรับ 500 บาท ฐานบุกรุกโดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย โดยมีอาวุธ และในเวลากลางคืน คงจำคุก 8 เดือน ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธ คงจำคุก 25 ปี ฐานลักทรัพย์ในเคหสถาน คงจำคุก 2 ปี รวมจำคุก 27 ปี 8 เดือน และปรับ 500 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 29/1, 30 กับให้จำเลยคืนเงิน 20,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1

คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 335 (7) (8) วรรคสอง, 364, 365 (1) (2) (3) ประกอบมาตรา 362, 371 สำหรับความผิดฐานบุกรุกโดยบุกรุกจะเข้าใช้กำลังประทุษร้าย โดยมีอาวุธ และในเวลากลางคืน และฐานกระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวมทุกกระทงความผิดแล้วคงจำคุกจำเลย มีกำหนด 27 ปี และปรับ 500 บาท นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า ในวันเกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยโดยมีอาวุธมีติดตัวบุกรุกเข้าไปในบ้านของนาย ส. ผู้เสียหายที่ 1 แล้วข่มขืนกระทำความชำเราเด็กหญิง จ. ผู้เสียหายที่ 2 บุตรผู้เสียหายที่ 1 ขณะที่ผู้เสียหายที่ 2 นอนอยู่ในห้องนอนในบ้านดังกล่าว จากนั้นจำเลยได้ลักเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เครื่อง และเงิน 20,000 บาทของผู้เสียหายที่ 1 หลบหนีไป คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยว่า จำเลยมีความผิดฐานข่มขืนกระทำความชำเราผู้เสียหายที่ 2 โดยใช้อาวุธ มีดอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่หรือไม่ ประเด็นข้อนี้จำเลยฎีกาว่า ขณะข่มขืนกระทำความชำเราผู้เสียหายที่ 2 จำเลยเพียงนำอาวุธมีดออกมาวางไว้ข้างตัวจำเลยเท่านั้น ถือไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความชำเราผู้เสียหายที่ 2 โดยใช้อาวุธ เห็นว่า จำเลยพกพาอาวุธมีดขนาดใหญ่บุกรุกเข้าไปข่มขืนกระทำความชำเราผู้เสียหายที่ 2 ในห้องนอน โดยขณะกระทำความชำเราจำเลยวางอาวุธมีดดังกล่าวไว้ข้างตัวใกล้มือจำเลย ซึ่งพร้อมที่จะหยิบฉวยได้ทันที พฤติการณ์ดังกล่าวย่อมทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กหญิงเกิดความกลัวว่าจะถูกทำร้ายด้วยอาวุธมีดนั้นจึงไม่กล้าขัดขืน ถือได้ว่าเป็นการใช้อาวุธมีดข่มขู่ผู้เสียหายที่ 2 ตามที่จำเลยให้การรับสารภาพแล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำความชำเราผู้เสียหายที่ 2 โดยใช้อาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิม ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษายืน

องค์คณะ

สันติ วงศ์รัตนานนท์ · สมชาติ ธัญญาวิรัชกุล · สมเกียรติ ตั้งสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6905/2562>